

בו א ב מי' פ"ד מהל'
מחוסרי כפרה הל' ב:

תוספות ישנים

[illegible]

(א) צ"ל הלא אינטרייך למכתב
עליה דאי לאו עליה כו'.

וְכֵן עֲבֹדָה שהיא חמורה ודוחה שבת רציחה דוחה אורחה. הקשה הר"ר יעקב דאורליני"ש נימא דיו מה רציחה אינו דוחה עבודה אלא בשב ואל תעשה שבת נמי לא תדחה אלא בשב ואל תעשה וי"ל דלמאס כרבי טרפון דאמר (ב"ק סא) היכא דמפינך ק"ו לא אמרינן (ה"ה) דאסורא דמאס לא תדחה.

[illegible]

שנאמר מעם מובחי. ואפי' אם אין שם כהן אחר ראו לעבודה שהעבודה נדחת ואז' ודלמא התם לאו משום דרציחה דחיא עבודה אלא משום דגבצתא הוא דלא חזי כדאמר' (ברכות דף צג:) כהן שהרג נפש לא ישא את עבודה וי"ל ידיכם דמים מלאו וכ"ש עבודה וי"ל דע"כ חזי דאין מחלל עבודה דמעם מובחי ולא מעל מובחי ולא ישא את כפיו חומרא בעלמא הוא ועוד דוקא לא ישא את כפיו לפי ש' שהרגו צידו ואין קטיגור נעשה קטיגור ולדכתיב בההוא קרא וצפרישכם כפיכם: **תלמוד** לומר לא תבערו. ואז' אמאי אינטרין צפרק

אחד דיני ממונות (סנהדרין דף לו.)
מוצאי המיוחד לי לנימץ דרביה דוחה
אפילו קרבן צבור תיפוק ליה
מדאיטעריר לא תבערו לאפוקי מק"ו
ש"מ דרביה דוחה אפי' קרבן צבור
דחי שבת דאי קרבן יחיד א"י ליכא
קל וחומר וי"ל דאי לא דכמי מוצאי
לא הוה מוקמינן קרא מסבירא
בקרבן צבור ^(א) דדי לדרוש לא תבערו
לאפוקי מק"ו אלא הוה מוקמינן קרא
בקרבן יחיד ולא תבערו הוה דרשינן
ע"כ לשון דרשא אחריתי ס"א"י השתא
דכתב לא תבערו הוה מוקמינן קרא
בקרבן יחיד מק"ו דאזי לאמר צ"ל
אחד דיני ממונות (שם דף לה.) השתא
דלמדת אין רביה דוחה שבת אפי'
רביה דוחה עבודה מק"ו ומה שבת
שנתיבת מפני עבודה הוה רביה
דוחה אותה כו' **לפי שיעור השם**

מה שחטאת מזורע טעוה נסכים
א חשיב דבר חדש ואין קריי דבר
וות וכגון אשת אח שנאסרו כל העריות
ויחזו מקומן (ובאים דף מט:) כללנו גמר
א דבר דלא חדש בו כגון שחיטת צפון
ללמד על הכלל כולו [ואין זה חידוש]:
ח"ל

(זבחים מט.). לפי שיצא אשם מצורע. מכלל זאת

ומה עבודה שהיא חמורה ודוחה שבת רציחה דוחה אותה שנאמר ¹מעם מזבחי תקחנו למות שבת שנדחת מפני עבודה אינו דין שתהא רציחה דוחה אותה ומאי או אינו דקאמר ה"ק קבורת מת מצוה תוכיח שדוחה את העבודה ואין דוחה את השבת הדר אמר קבורת מת מצוה תדחה שבת מק"ו ומה עבודה שהיא דוחה שבת קבורת מת מצוה דוחה אותה ²מולאחותו שבת שנדחה מפני עבודה אינו דין שתהא קבורת מת מצוה דוחה אותה ת"ל ³לא תבערו ולמאי דסליק אדעתיה מעיקרא דאתי עשה ודחי ל"ת מאי או אינו דקאמר ה"ק מה אני מקיים ⁴מחלליה מות יומת בשאר מלאכות חוץ ממיתת ב"ד אבל מיתת ב"ד דחי שבת דאתי עשה ודחי ל"ת הדר אמר אימר דאמרינן דאתי עשה ודחי לא תעשה לא תעשה גרידא ל"ת שיש בו כרת מי שמעת ליה דדחי הדר אמר אטו עשה ⁵דוחה את ל"ת ⁶לאו לא תעשה חמור מיניה וקאתי עשה ודחי ליה מה לי חומרא זוטא ומה לי חומרא רבה ת"ל לא תבערו אלא [איצטריך] סד"א תיהוי האי אשת אח דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כולו יצא דתניא ⁷דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל וכו' כיצד ⁸והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים וטומאתו עליו והלא שלמים בכלל ⁹קדשים היו ולמה יצאו להקיש אליהן ולומר לך מה שלמים מיוחדים קדשי מזבח אף כל קדשי מזבח יצאו קדשי בדק הבית הכא נמי ¹⁰הא אשת אח בכלל כל העריות היתה ולמה יצתה להקיש אליה ולומר לך מה אשת אח שריא אף כל עריות נמי שריין מי דמי התם כלל באיסור ופרט באיסור הכא כלל באיסור ופרט בהיתר הא לא דמי אלא לדבר שהיה בכלל ויצא לידון בדבר החדש שאי אתה יכול להחזירו לכללו עד שיחזירנו לך הכתוב בפירוש דתניא ¹¹דבר שהיה בכלל ויצא לידון בדבר החדש אי אתה רשאי להחזירו לכללו עד שיחזירנו לך הכתוב בפירוש כיצד ¹²ושחט את הכבש במקום אשר ישחט את החטאת ואת העולה במקום הקדש כי כחטאת האשם הוא לכהן שאין ת"ל כחטאת האשם ומה ת"ל כחטאת האשם ¹³לפי שיצא אשם מצורע לידון בדבר החדש בבהן יד ובהן רגל הימנית ¹⁴יכול לא יחא מעון מתן דמים ואימורים לגבי מזבח תלמוד

מוריס לגבי מוצח ת"ל כו': מצורע לידון בדבר החו
ושאר חטאות אינו טעונות תרי

ומות טעונות כל הדם לגבי מוצח ואדם מאורע נותן ממנו לזכר מאורע טעונה נסים אין קוטר את כללו וא"ת ולמ"ד ברייתא את ויליפו נמי כולהו עריות מאשת אח וי"ל דלא גמר מיניה דפרש"י התם °דאם כן יהי יואל לידון בדבר החדש כינא

אֲשׁוּכְנָן בַּעֲמֻמַּת הַגּוֹף (שם). אִי אַתָּה יוֹכֵל לְהַחֲזִירָיו לְבַלְלוֹ. שֶׂהֱא עוֹד כְּשֶׁאֵר הַ
הַאֲשֵׁם, דְּהוּה כְּתִב בְּכוֹלָהוּ וְאַתְּ דְּמו חֲרוֹק עַל הַמִּצְוָה (שם).

נרצחיה דוחה אופס. שאס היה רוצה כהן ורואה לעבוד עבודה ז"ל
 וסבולמים ומצידין אותו למות אלףא היה עליו גנו שז מזבח עבודה
 ז"ל. שאמר מעש מוצחי סקחנו למוש. וכל מעל מוצחי: ומאי או
 דקאמינו דקאמינו והאיל ומקל וחומרנ אמתי דדחיה היכי מצינו למימר או
 אמינו אלףא אפי' מימת ז"ל לא דחיה:

אִינוֹ מִלֵּק חֶפֶץ מִתַּחַת בִּיָּדְךָ כֹּה לֵאמֹר
עֲבֹדָה
מִגְּלוּמָחוֹתֶיךָ בִּשְׁׁקָר דִּמְגִילָה (ד.ג.) אִינוֹ
דְּרוֹהָ אֵת הַשָּׂבָת אֲנִי אֲצִיֵּא
רִנְיָהָ דֹלָף עַל פִּי שְׂדוּחָה עֲבֹדָה
לֹא תִדְחָה שָׂבָת. וְהֵאֵל דִּדְדֵּר אֲמַר אִו
אִינוֹ אֲלֵא אֲפִילוֹ בְּשָׂבָת הִכִּי הִדֵּר
אֲחֵמֶר קִצְרֹת מִתּוֹ מִזֵּוֹ גּוֹפֵה תִדְחָה
שָׂבָת כּו': וְלִמְאֵי דִסְלִיק אֲדַעְסִיה
דִּהֵאֵל לִמְאֵי מַעֲיָקָר. דִּהֵאֵל לִמְאֵי
לִיָּה מִקֶּר מִשּׁוֹם דֵּאֵל לֹא כְּתִיבֵהּ הֵאֵל
אֲחֵי עֵשֶׂה וְדִחֵי לֹא תַעֲשֶׂה: מֵאֵי אִו
הִכִּי מֵאֵי לִמְעֵמֶר אִו אִינוֹ דֵּלֵא
דִּחֵי בְּמֵאֵי תִיֵּי לֵן דֵּלֵא תִדְחָה:
אִיִּמֹר דִּלְמֵרִיֵּן כּו': הִיִּינוֹ דִּדְדֵּר
אֲחֵמֶר אִו אִינוֹ אֲלֵא אֲפִי בְּנִימֵת בִּיָּד
לֹא תִדְחֵי לֹא דִשָּׁבָת שְׁהֵרִי יֵשׁ בּוֹ
כְּכֹרֶת: דִּדֵּר אֲחֵר אֲנוֹ עֵשֶׂה דִּחֵי וְכו':
הִיִּינוֹ דִּדְדֵּר אֲחֵמֶר אִו אִינוֹ דִּלְמֵרִיֵּן
לֹא לֹא תַעֲשֶׂה חֲמוּר מִיָּוִה.
שְׁהֵרִי לִקְוִין עֲלֵיו: אֲלֵא סִלְקָא דַּעֲסָךְ.

לעילוי קאי דאוקימנא דהא דלאטריק
לא תבערו משום דאי לא כתב רחמנא
היה מיימין בק"ו ולא משום דאי
יעשה ודמי ל"ת דכרת ועליה למה לי
אאלא קד"א כו': שהיה בכלל כי כל
אשר יעשה מכל העושות והאלה
ועברתיו בכלל דהעיריית כרת: ויאל
ומן הכלל ללמד. שאם אין לה
בנים תמייבם: בכלל כל הקדשים
היו. שכבר כלל כרת זכרון כל
איש אשר יקרב מכל זרעם אל
הקדשים אשר יקדישו וגו' ומה
יאל. בפסוק אשר שני: יאל קדשי
אלה בנים אלא אלו ואלה בנים

גליון הש"ס

גמ' לאו ל"ת חמור מיניה.
עין רמב"ן פרשה יתרו
בפסוק וזכור את יום
השבת: תוס' ד"ה לפי בו'
דא"כ היה יוצא לידון
בדבר החדש. עין משנה
רשד"ס ח"א סימן לג':

הגהות הב"ח

(א) גמ' אטו עשה דדוהא
אחת: (ב) שם בכלל כל
הקדשים היו: (ג) שם
הבא נמי ה"א אשת אח
בכלל: (ד) רש"י ד"ה
למיה וכו' היה על גבי
מוצא ועבודה בידו שנאמר
כז"ל והד"א: (ה) תוים'
ומה וכו' כ"י טרפון
אלא דלא מסיק: (ו) רש"י
תלמוד וכו' בקרבן צבור
כדי כז"ל ואות ד' נמחק:

מוסף רש"י

[illegible]